

[H. F. Ulrichsen.]

Denne Bestemmelse er efter mit Skøn ganske overflødig, for der findes en nøjagtig tilsvarende Bestemmelse i Straffelovens § 137, 3die Stykke, i hvilken det udtrykkelig siges, at der ikke maa finde Larm eller larmende Virksomhed Sted, ved hvilken Folkekirkens Gudstjeneste forstyrres, en Bestemmelse, der er parallel med en anden Bestemmelse i samme Paragraf i Straffeloven om Forstyrrelse f. Eks. af Rigsdagsmøder, offentlige Forsamlinger o. l. (*Axel Dam*: Der staar ikke Folkekirkens). Nej, kirkelig. Med andre Ord, den paagældende Bestemmelse er i Virkeligheden overflødig; det er saa lidt, der er tilbage af det gamle Formaal, at det ingenting er. Man har i Forvejen det Værn, man her opstiller i § 3, i den gældende Straffelovgivning.

Saa er der endnu et Rudiment tilbage i Forslaget. Det er Bestemmelsen i § 6 om, at Juleaftens Dag maa offentlige Forlystelser ikke vedvare ud over Kl. 4 Eftermiddag. Af alt hvad der hedder Søndagsfred og Helligdagsfred, er der kun blevet disse Smuler tilbage, en Gentagelse af Straffelovens § 137, 3die Stykke, og saa Bestemmelsen om Juleaftensfred, medens man derimod har Lov til at lave Dans, Musik, Forlystelser, Væddeløb, Sport og alt muligt uden nogen som helst Indskrænkning paa samtlige tidligere store Helligdage, f. Eks. Langfredag, Paaskedag, Juledag. Jeg tror, de allerfleste her i dette Land vil være klar over, at det er en Bestemmelse, der ikke blot ikke kan gennemføres, men som, hvis den blev gennemført, vilde vække den alvorligste og naturligste Protest i meget, meget vide Kredse.

Men hvorfor har den højtærede Justitsminister da forelagt dette Forslag om Ændring i Lov af 1922 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage og Grundlovsdagen? Ja, der har været en bestemt Grund til det, og det er den, at der i den nugældende Helligdagslovs § 5 findes en Bestemmelse, som jeg finder i allerhøjeste Grad foreældet og irrationel. Det er den Bestemmelse, som ogsaa Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. Vanggaard, omtalte, den Bestemmelse, som gaar ud paa, at Helligdagen saa at sige allerede begynder den foregaaende Dag. Der er ingen Tvivl om, at Bestemmelser af den Karakter har en historisk Oprindelse, nemlig i de gamle Sabbatregler, som ikke har noget som helst med moderne dansk Opfattelse at gøre. I Lov af 26. Marts 1845 var der en Bestemmelse om, at Forlystelser skulde ophøre Dagen før Søndage og Dagen før

Helligdage Kl. 11 Aften. I den nugældende Lov af 1922 er Kl. 11 ændret til Kl. 12. En saadan Bestemmelse kunde maaske i sin Tid — efter mit Skøn for øvrigt ikke engang i 1922 — være berettiget, men den er i 1936 absolut irrationel. Der er ingen Tvivl om, at langt den største Del af Befolkningen — og det er jo nu alligevel Befolkningens Interesser og Tarv, vi først og fremmest skal se hen til — føler det irriterende og upaakrævet, at man skal, om ikke sendes hjem, for det er der ikke Tale om, eftersom de almindelige Lukkebestemmelser er de samme Lørdag som andre Dage, men afskæres fra at more sig paa samme Maade som paa Ugens andre Dage, netop den Aften, som er særlig indrettet til Forlystelser, fordi navnlig alle de yngre Mennesker, der skal tidlig op paa alle Ugens Hverdage, kun kan gaa ud om Lørdagen og deltage i Forlystelselivet, idet de Søndag Morgen kan ligge noget længere. Jeg synes, den nugældende Bestemmelse i Virkeligheden er af en udemokratisk Karakter. Den velhavende Mand, den store Forretningsmand eller Grosserer, der kan komme til sit Arbejde, naar han maatte ønske det, kan gaa ud Onsdag eller Fredag; det generer ham ikke, thi han kan næste Dag blive liggende, saa længe det skal være. Derimod er alle de mange Arbejdere, Privatfunktionærer, Kontorfolk, Studenter o. s. v., saa godt som tvunget til at henlægge deres Forlystelser, derunder ogsaa den uskyldige Forlystelse at danse paa et offentligt Sted, til Lørdag, og derfor er det, som sagt, efter mit Skøn ikke blot en irrationel, men ogsaa en udemokratisk Bestemmelse, at der netop Lørdag skal lukkes af for en Del af Forlystelserne.

Man har fra flere Sider i lang Tid protesteret mod de paagældende Bestemmelser. I 1933 blev Sagen rejst inden for en Organisation, der særlig beskæftiger sig med at nedbryde Forbudsbestemmelser, som man mener er irrationelle, nemlig „Den personlige Friheds Værn“. Den blev rejst paa et Møde i Esbjerg af Redaktør Jensen derovre, og meget hurtigt sluttede en af det københavnske Politis Ledere, Politispektør Møllerup, sig til Kravet om en Ændring af Helligdagslovens § 5. Noget senere, i 1935, blev Sagen paa ny rejst ved en Henvendelse til Hovedstadspressen, en Henvendelse, der havde overordentlig stort Resultat, for saa vidt som saa godt som samtlige Hovedstadsblade gik ind i Sagen med overordentlig stor Interesse og skrev en hel Række Artikler om Spørgsmaalet. Det var Lektor Sven Røgind, Landsretssagfører Tillisch og